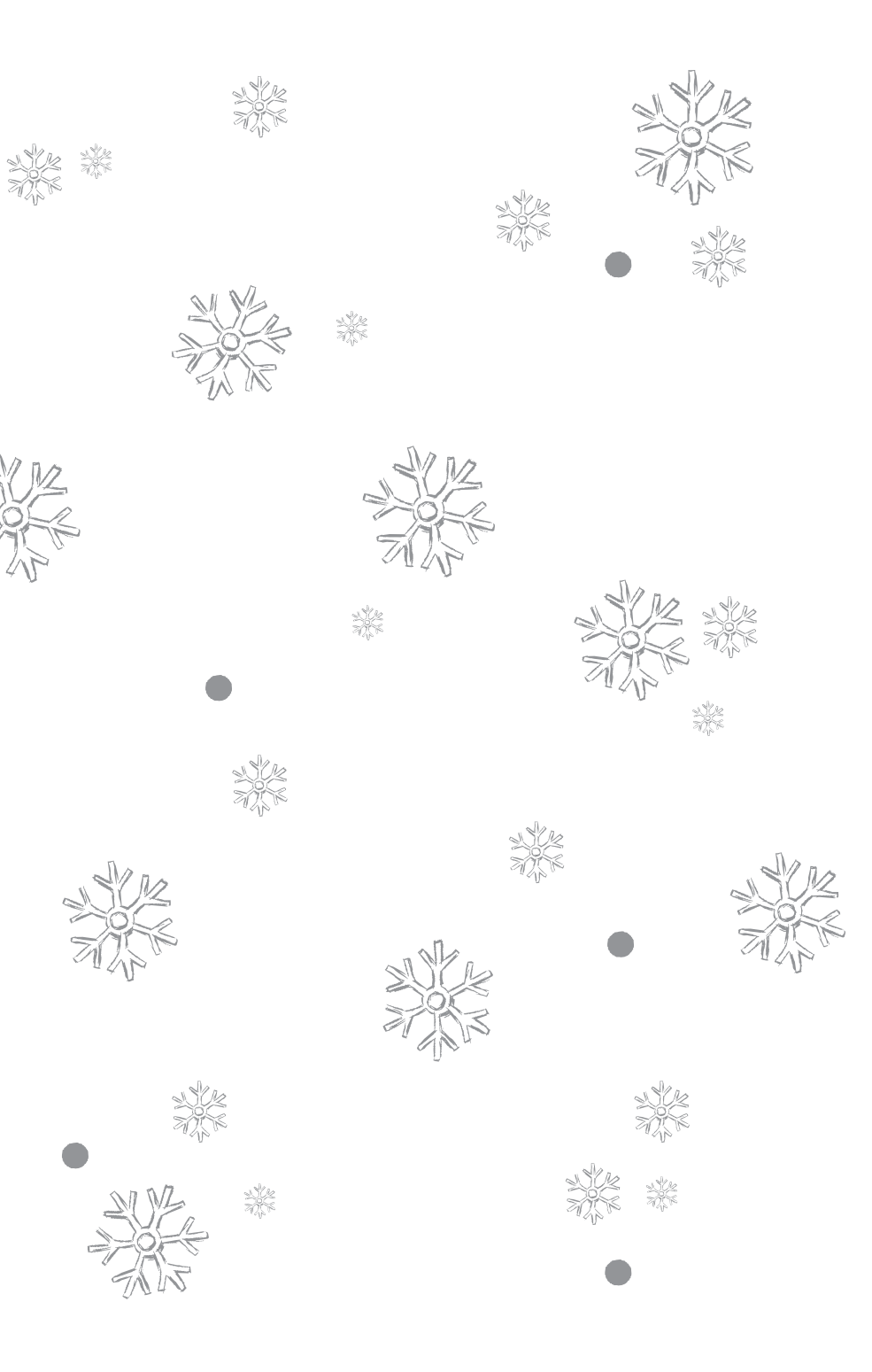

• Reckless
NYUGHATATLAN

ELSIE SILVER

Reckless

NYUGHATATLAN

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Elsie Silver: *Reckless – Chestnut Springs Book 4*
Originally self-published in 2023 by Elsie Silver
This edition first published in 2024 by Sourcebooks

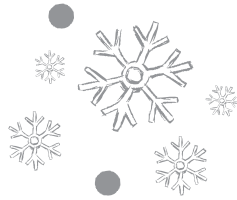
Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Varga Andrea

ISBN 978-963-636-500-4

Minden jog fenntartva

© Elsie Silver 2024
Cover design © Sourcebooks 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Németh Dorottya 2025

*Minden fáradt anyukának.
Tökéletesen megértelek titeket.*

1

Winter

– FEL NEM TUDOM fogni, miért érzed szükségesnek, hogy abban a koszos kis vidéki kórházban dolgozz.

Régebben azt hittem, hogy Robert kedves fickó.

Ma már nem hiszem.

– Hát, Robert – felelek lassan, és a teljes keresztnévén szólítom, csak hogy bosszantsam. Még egy pulóvert gyömöszölök a már így is túlcsonduló bőrröndbe. – Nem vagyok biztos abban, hogy tudod-e, de léteznek emberek a világon – igaziak –, akik vidéken élnek. És történetesen nekik is szükségük van orvosi ellátásra.

Nem is értem, miért csomagoltam ennyi cuccot egyetlen műszakra. Amikor Chestnut Springsben vagyok, a traumatológián köpenyben dolgozom, a szállodában pedig macskanadrágba bújok.

– Kösz, hogy elmagyaráztad, Winter – feleli maró gúnnyal a hangjában. Vannak, akik ettől a tónustól meghátrálnak. Én, persze, nem. A sötétebb énem nagyon büszke arra, hogy pontosan tudom, hogyan kell felbosszantani a férjemet. Összeszorított szájjal fojtom el az elégedett mosolyt.

– De miért az a kórház? Miért Chestnut Springs? Folyton elmész, és meg sem mondd, mikor. Jut eszembe, soha nem vagy kíváncsi a véleményemre, és azt sem kérdezted meg, akarom-e, hogy a feleségem elvállalja ezt a munkát. A pályafutásod szempontjából egyáltalán nem volt okos döntés – folytatja a drámai siránkozást, arcát dörzsölgetve, miközben az ajtófélfának támaszkodik. Az én hálószobámban vagyunk.

Amikor úgy hisztizik, mint egy kisgyerek, folyton azon gondolkodom, mit találtam benne vonzónak annak idején.

Fogalmam sincs, mikortól kezdtem visszataszítónak tartani az állán lévő apró gödröcskét. Csak azt tudom, hogy most már az. Azt, ahogyan oldalra fésüli a haját, és hogy a beállított tincsek nagy szélben sem mozdulnak el, régebben menőnek tartottam.

Ma már hazugságnak tűnik az egész.

Ahogy az életemnek az a része is, amit együtt töltöttünk.

Most már elég biztos vagyok abban, hogy azért fésülködik így, mert hiú beismerni, hogy kopaszodik.

Ami azt illeti, egy férfi férfiasságát semmi sem ássa annyira alá és tépázza meg, mint az, ha a nő függetlensége miatt panaszkodik. Az sem lenne sokkal rosszabb, ha toporzékolna, és kirohanna a szobából, mint egy hisztis kisgyerek.

Megfogom a cipzárt, és megpróbálom behúzni valahogyan.

– Vicces – mondom közben, és nagyon figyelek arra, hogy a hangszínem hűvös és nyugodt maradjon. – Mondhatjuk, hogy... te vagy a legutolsó ember, akivel megbeszelnék bármit is az életemmel kapcsolatban.

Kifújom a levegőt, és végre sikerül behúznom a cipzárt. Csípőre tett kézzel, elégedett mosollyal az arcomon nézek le a merev falú bőröndre.

– Ez meg mi a fenét akar jelenteni, Winter?

Ahogy a mondat végére teszi a nevemet, az olyan, mintha lehordana valamiért. Hát ez nem jött be. Engem nem fogsz te ledorongolni semmiért sem.

Hála istennek, Robertnek fogalma sincs arról, milyen nehezen boldogul egy fiatal nő az egészségügyben. Ha hagynám, hogy a hozzá hasonló gyenge férfiak ledorongoljanak, akkor esélyem sem lenne ezen a pályán.

A karrierem az egyetlen dolog, ami valóban az enyém. Úgy-hogy Robert elmehet a francba.

Lassan felemelem a kezem, és megvizsgálom elhanyagolt körmeimet. Próbálok azt sugározni felé, hogy untat. Vajon találok majd egy jó manikűröst Chestnut Springsben? Végül így felelek:

– Ne játszd az ostobát! Bőven elég, hogy nyavalyogsz.

Egyre csak azt kérdezgetem magamtól, miért vagyok még mindig benne ebben a házasságban. Tudom, miért gondoltam azt, hogy kitartok a végsőkig. De most? Most már csak arra van szükségem, hogy elhatározzam magam, és véget vessek neki. A bőrröndömrre pillantva rájövök, hogy olyan nagy, mintha örökre elköltöznék. Lehet, hogy a tudatalattim sejt valamit, amit én nem? Lehet, hogy a kis mocsok megmakacsolja magát, és örökre kiszakít innen?

Nem lenne ellenemre.

– Vigyázz a hangnemre, ha velem beszélsz!

Összehúzom a szememet, és nehezen nyelem le a haragot, ami feltörni készül belőlem. Forró láva gőzölög a hűvös felszín alatt, és arra vár, mikor törhet ki, és boríthat el mindent.

Már évek óta kordában tartom. És nem hagyom, hogy Rob Valentine legyen az, aki miatt kitör.

Nem éri meg az energiát.

Lassan ránézek. Ez az én szobám, mert amikor félreérthetetlen módon közöltem, hogy nem vagyok hajlandó egy ágyban aludni vele, a vendégszobába küldött, ahelyett, hogy maga költözött volna ki a nagy hálóból. Ebből is láthatjuk, hogy micsoda úriember! Még akkor is, amikor ő követ el hibát. Ő az oka annak, hogy ott tartunk, ahol tartunk.

És az a legrosszabb, hogy valaha szerettem őt. Az enyém volt. A biztonságot jelentő hely, ahová a hidegháborúhoz hasonló családi légkör után megérkezhettem.

Teljesen megbízta benne. És mekkorát zuhantam!

Darabokra törte a szívemet, de hogy pontosan mit érzek, azt soha senkinek nem fogom elárulni.

Nem válaszolok, csak felveszem a bőröndöt, és elsétálok Robert mellett. A bejárati ajtó felé igyekszem tágas, ezer négyzetméteres házunkban.

Hallom, hogy jön utánam. Elegáns cipője kopog a márványpadlón. És persze esze ágában sincs vinni a bőröndöt.

Keserűen elmosolyodom, aztán megcsóválom a fejemet, mert eszembe jut, hogy a kisujját sem mozdítja soha azért, hogy segítsen. Abban, hogy a házasságom gajra ment, az a legnehezebb számomra, hogy egyáltalán nem számítottam rá. Lehetek én okos, tehetséges, és hatalmas stratégiai érzékkel eltervezhetek mindent, mégis hagytam, hogy ez a seggfej elvakítson. Ez egyszerűen... megalázó.

Végtelenül bosszant, hogy így be tudott csapni.

Amikor utolér, érzem, hogy árad belőle a gyűlölet. De én csak megyek tovább. Belebújok a bőrcsizmámba, és magam köré kanyarítom a barna gyapjúkabátot.

– Komolyan, Winter? Nem tisztelnél meg azzal, hogy válszolsz?

Lassan, aprólékosan kötöm be az övem, és úgy érzem, hogy semmi kedvem megtisztelni Robertet bármivel is.

A baj az, hogy nagyon is jól ismer engem. Öt évig éltünk együtt, ami azt jelenti, hogy ő is tudja, mivel tud felidegesíteni. A szemei az arcomat pásztázzák, miközben fejét gonosz kis koboldként oldalra billenti.

– Jobban tetszettél világosabb hajjal.

Ujjával a fejem tetejére mutat, ahol pár tincset melegebb tónusúra festettem. Mindig megszállottan ragaszkodott a szőke-ségemhez.

Ez az új haj nem jön be annyira. Olyan, mintha koszos lenne. De a tőfestés, a lila sampon és az erős kondicionáló túl sok lett volna egy megfáradt rezidensnek, ezért azt kértem a fodrásztól, hogy csak tincseket fessen be.

Párszor döbbenetesen pislogok, mert nem tudom elhinni, hogy van pofája úgy csinálni, mintha a hajam színe is direkt őt sértené.

De az igazság az, hogy igenis el tudom hinni. Mert levette az álarcot, és megmutatta, hogy micsoda fertelmes rondaságot rejtegetett mind ez idáig.

– Nahát, ez érdekes! Te meg akkor tetszettél jobban, amikor nem udvaroltál a húgomnak, és nem keféltél vele.

Robert gúnyosan felnevet.

– Nem így volt. Megszállottan zaklatott.

Felhúzó az orrom, mintha rossz szagot éreznék.

– Egy idősebb orvos megmenti kiskorú betege életét. Fizikai tulajdonságait és befolyását felhasználva a lány egy idő után a tenyeréből eszik. Hósként tekint rá. Aztán amikor a lány

nagykorú lesz, kefélni kezdenek, de persze nem nyíltan, mintha a lány valami koszos titok lenne. És amikor a doki megismeri az idősebb, megfelelőbb nővért, elhajtja a lányt, mint egy követ, és feleségül veszi a másikat. Így nem kell attól félnie, hogy elveszíti az engedélyét és az állását. Ó! Majd elfelejtettem! – emelem fel a mutatóujjamat a magasba. – Azért nem szakít teljesen a fiatallal sem, hanem titokban figyel, zaklatja, és minden új kapcsolatát szabotálja. Csak azért, mert megteheti. De az is lehet, hogy ettől könnyebben elviseli azt a kopaszodó foltot a fején, amit olyan gondosan titkol.

Elborít a düh, de ezt csak magamnak köszönhetem, mert mégis hagytam, hogy felidegesítsen.

Robert keresztbe fonja a karját, úgy bámul rám. Szőke, befésült frizura, kék szem, tökéletes külső, olyan, mint Barbie Kenje.

– Tudod, hogy soha nem szerettem.

Fékezhetetlen düh tombol bennem. Nézem ezt a seggfejet, akihez hozzámentem. Minden más elhomályosul körülöttem. Próbálok nyugodtabb hangon megszólalni. Éveken át ezt gyakoroltam, és már sok megrendítő helyzeten átsegített az a látzólagos nyugalom, amit ilyenkor kifelé mutatok.

– Azt hiszed, ha azt mondom, nem szeretted, akkor jobb a helyzet? A húgomról beszélsz, aki majdnem meghalt! Te pedig éveken át keféltél vele! És engem? Szerintem engem sem szeretted soha!

A szavaim visszhangoznak a tágas folyosón. Farkasszemet nézünk.

– De igen.

De igen. Ennyit tud mondani?

Keserűen felnevetek.

– Ki a francot akarsz becsapni, Robert? Soha nem fáradsz bele a hazudozásba? Abba, hogy megpróbálsz hihetővé tenni a sztorikat? De ennek vége! Látom az igazi énedet! Elhitetted velem, hogy van valamim, ami nem is volt az enyém. Játszottál velem.

Nem tiltakozik. Csak bámul. Nem kellene fájni, de fáj.

– Azért, amit velem műveltél, már semmit sem érzek irántad. Amit vele, azért gyűlöllek. Ha tudtam volna, milyen ember vagy, messzire elkerültelek volna, mint a pestist! Egyszer jó bolond voltam, de csak egyszer! Ez a helyzet!

Azzal megragadom a bőröndömet, sarkon fordulok, és úgy kivágom az ajtót, hogy nekicsapódik a falnak. Utálom, hogy ennyire ki tudott hozni a sodromból. Mennyire nem vagyok képes uralni a helyzetet! De azért felszegem a fejem, kihúzom magam, és a lehető legméltóságteljesebben kisétálok a házból.

– Ez azt jelenti, hogy elhagysz?

Hogyan lehet egy diplomás ember ilyen ostoba? Majdnem nevetnem kell. Amikor elmegyek mellette, megveregetem a vállát.

– Kapd elő az orvosi diplomádat, és találd ki magad!

– De hát nem is szereted a húgodat! – kiabál utánam azon a vékony, siránczó hangján, amitől libabőrös leszek. Mintha valaki végighúzná a körmét a táblán.

– Visszamész hozzá, és a bocsánatáért könyörögsz, amiért éveken át olyan rohadt szemét voltál vele? Sok szerencsét! Én itt leszek, amikor visszakúszol!

Arra sem méltatom, hogy visszanézzek. Csak felemelem a középső ujjamat, és a vállam fölött bemutatok neki. Elégedetten állapítom meg, hogy nincs igaza.

Nem olyan okos, mint amilyennek képzelem magát.
És én sem. Kicsinek és ostobának érzem magam.
Mert igenis szeretem a húgomat.
Csak hülyén mutatom ki.

Remélem, nem most halok meg, amikor visszaszereztem az irányítást az életem felett.

Mindent újra akarok kezdeni. De ez rettenetesen rémisztó.

A Chestnut Springs-i kórház csak egy órányira van a háztól, miért érzem mégis úgy, hogy ez életem leghosszabb útja?

Pár hónapja kezdtem itt dolgozni, és csukott szemmel is oda találnék, de ma olyan erősen havazik, hogy két kézzel szorítom a kormányt.

És még mindig amiatt puffogok magamban, hogy elvesztettem az önuralmam.

Rob kezdte a vitát, amikor azt mondta, nem érti, miért akarok ebben a koszos kis kórházban dolgozni. Nekem pedig nem volt kedvem megmondani az igazat.

Először is azt, mekkora megkönnyebbülés nekem, hogy nem olyan helyen dolgozom, ahol Robert felesége és az anyám lánya vagyok elsősorban. Dolgozhatok a szakmámban, és büszke lehetek a munkámra. Anélkül, hogy el kellene viselnem a sajnálkozó pillantásokat és a hátam mögött felhangzó suttogásokat. És minden szart, ami ott lóg a fejem fölött, mint Damoklész kardja.

Mert mindenki tudja, de senki nem beszél róla, és ez a fajta élet kikezdi a mentális egészségemet. Nem tudok úgy tenni, mint-

ha nem létezne. Lehet, hogy hangosan nem beszélnek róla, de attól én még tisztán és érthetően hallom.

Egy orvos, aki a családi kapcsolatai és a házassága révén kapott állást a kórházban.

Egy nő, aki megközelíthetetlen, hideg, mint egy jégcsap, és boldogtalan.

Egy feleség, aki olyan szánalmas, hogy elnézi a férje árulását.

Másodszor azt, hogy soha nem akartam annyira a húgom közelében lenni, mint most. Amikor beteg volt, besurrantam a kórházba, és megnéztem, hogy van. Elolvastam a kórlapját, hogy tudjam, mi a helyzet vele, pedig még csak egyetemista voltam. És most? Most ránézek a kishúgomra, és csak az jut eszembe, mennyi évet pazaroltunk el!

Olyan nőt látok, aki azért élt örömtelenül, hogy én ne legyek annyira boldogtalan.

Ebben legalábbis rokon lelkek vagyunk, úgy tűnik.

De most boldog. Egy olyan férfi menyasszonya, akinek túlságosan hosszú a haja, de aki úgy szereti, ahogyan engem soha senki nem fog. Én is örülök a boldogságának – isten a tudója, ráfért már egy kis nyugalom. Otthagyta a jogi pályát és az állását apánk sportmenedzseri cégében, hogy elindítson egy edzőtermet, és egy apró, vidéki farmon folytassa az életét.

Csodálom őt.

De fogalmam sincs, hogy át tudjuk-e valaha hidalni a közöttünk húzóódó szakadékot. Ezért vállaltam részmunkaidős állást abban a kisvárosban, ahol él, mert azt reméltem, hogy összefutunk néha, és természetes módon javul egy kicsit a kapcsolatunk.

Folyton ugyanaz a történet jelenik meg a fejemben. Meg kellene próbálnom valahogyan valóra váltani.

Mondjuk Summer sétál az utcán, és hirtelen egymásba botlunk, amikor kijövök abból az elragadó kis párizsi stílusú kávézóból a főutcán. Ő meg van lepve, hogy ott lát. Én kedvesen rámosolygok, de nem kell erőltetnem. Aztán hüvelykujjammal magam mögé bököm, és azt mondom:

– Hé, nincs kedved... meginni egy kávé?

Lazán, kedvesen beszélek, és Summer visszamosolyog rám.

Persze ehhez valahol máshol is időznöm kellene a kórházon és a szállodán kívül. Sajnos nem tudom elhagyni a két biztonságos terepet, mert túlságosan félek, és túl kínos lenne, ha szembe találnék vele.

– Francba! – motyogom, még jobban kihúzom magam, és csak az útra koncentrálok. – Siri! Hívd fel Summer Hamiltont!

A súlyos csönd szíven üt.

– Hívom Summer Hamiltont – feleli a gépi hang. A hivatalos stíluson megütközöm. A nővérek többsége a húga valamelyik cuki becenevét mentette volna el a telefonjában. Ha barátok volnánk, talán Sumnak hívnám. Ahogyan most állnak a dolgok, még a középső nevét is oda kellene írnom a névjegyébe.

Kicsöng. Egyszer. Kétszer.

Aztán felveszi.

– Winter? – kérdi lihegve. Nem úgy hangzik a nevem a szájából, mintha vádolna valamiért. A helyzet... reménytelen.

– Szia! – mondom ostobán. A temérdek tanulás és orvosi tankönyv sem készített fel erre a beszélgetésre. Amióta minden a feje tetejére állt a kórházban, a fejemben több ezerszer lejátszottam ezt a beszélgetést. Éjszakákon át feküdtem álmatlanul, és készültem erre. És még ez sem volt elég.

– Szia... te... jól vagy?

Bólintok, és valami csípi a szememet. Éveken át borzalmasan viselkedtem Summerrel, ő meg azt kérdezi először, hogy jól vagyok-e.

– Win?

Nagy levegőt veszek. *Win*. Francba! Ez a becenevem. Olyan természetesen hangzik a szájából. Vajon milyen néven ír ki a telefonja? Mindig úgy képzeltem, hogy nyilván *Gonosz Mostoha-nővér*, vagy valami hasonló.

Olyan rohadt kedves tud lenni! Szinte hányingerem lesz a gondolattól, hogy valaki ennyire melegszívű azok után, amin keresztülment, és amilyen undok voltam hozzá egész életemben.

Nem érdemlem meg Summert. De mégis szeretném. Az pedig csak úgy lehetséges, ha őszinte vagyok.

– Nem. Azt hiszem, nem vagyok jól – felelem, és krákogással próbálom leplezni, hogy elcsuklik a hangom.

– Oké – mondja. Elképzelem, ahogyan bólint, csücsörít, és pörög az agya, hogyan tudna megoldást találni. Ő ilyen. Egy nagy megoldóművész.

Lehet, hogy orvos vagyok, de mindig is Summer volt a gyógyító.

– Merre vagy? Menjek érted? Fáj valamid? Megsérültél? – mondja, aztán elhallgat egy pillanatra. – Ó! Jogsegélyre van szükséged? Már nem gyakorlom a szakmámat, de tudok...

– Találkozhatnánk? – bököm ki végül. Most rajta a sor, hogy elnémuljon. – Elindultam Chestnut Springsbe. Esetleg... nem is tudom...

Fáradt sóhajtás szakad ki belőlem.

– Nem is tudom... meghívnálak egy kávéra? – fejezem be a mondatot idétlenül, mert az órára pillantva látom, hogy már 6 is elmúlt.

A hangja egy kicsit ellágyul, érzelmmel teltebb lesz.

– Az jó lenne! De lehetne inkább egy pohár bor?

Hatalmas kő gördül le a mellkasomról, pedig nem is tudtam, hogy ott van. És most, hogy észrevettem, rájövök, hogy már évek óta érzem.

– Aha – ujjaimmal dobolok a kormányon. – Ja. Bor. Jó.

Úgy beszélek, mint egy ápolónő.

– Családi vacsora lesz nálunk a nagy házban. Átjön pár ember. Szeretném, ha te is eljönnél.

Gombócot érzek a torkomban, pedig nem jellemző rám. Ez a fajta kedvesség nagyon idegen számomra. Azt hiszem, anyával és Robbal buborékban éltem hosszú éveken át. Ez a fajta megbocsátás... nem tudom, mit mondhatnék erre.

Hát, akkor legyen, sodródok az árral.

– Át tudod küldeni a címet?

Olyan sietve szedtem össze a cuccaimat és indultam el, hogy elég sokáig nem vettem észre a benzintartály megfogyatkozott pálcikáit. Elég veszélyes a helyzet. A szorongásom csak nő azal, hogy távolodom a városhatártól.

Megállok tankolni Chestnut Springsben, mielőtt rátérek arra a mellékútra, amit a GPS mutat.

Itt állok összefagyva, és azt kívánom, bárcsak lenne rendes téli ruhám. Gondosan felépített falamon egye több félelem szivárogo be.

Félek találkozni Summerrel.

Félek, hogy ott kell ülnöm majd egy csomó emberrel, akik nyilván azt gondolják rólam, hogy gonosz dög vagyok.

Félek a behavazott utaktól. A sürgősségin elég sok autóbalesetet láttam az utóbbi időben.

Aggaszt a karrierem, az, hogy mi a francot fogok csinálni – mi lesz ennek az egésznek a vége.

Vicces – bár egy kicsit fekete humor –, hogy egyáltalán nem aggódom viszont amiatt, hogy örökre elhagytam Robot. Hosszú ideig húztam-halasztottam. Átgondoltam, minden oldalról, és megvizsgáltam minden lehetséges szempontot.

Mindig is úgy gondoltam a válásra, mint kudarcra. De amikor ma este eljöttem tőle, az nem tűnt annak.

Sokkal inkább megkönnyebbülés volt. Mintha valaki a mellkasomon állt volna, és végül összeszedtem volna magam annyira, hogy lelökjem. Elfáradtam ebben, és szereztem pár sérülést is közben.

Megsebezve jöttem el, de végül a fájdalom ellenére is felszabadultan tudok lélegezni.

Nagyot sóhajtok, és nézem, ahogyan a meleg pára kiáramlik a számból. A benzinkút neonjai érdekesen világítják meg az apró kis felhőcskét. Jobb kezem, amely a piros, műanyag töltőpisztolyt szorítja, egy perc alatt elzsibbad a hidegben. Kicsit toporgok egy helyben, és amikor meghallom az üzlet ajtaja fölé tett csengő hangját, felnézek.

Az üvegajtón kilépő férfi nagyon menő. Széles váll, sötét haj, sötét szem, és akkora szempillák, amelyek engem, egy tipikus szőke lányt, idegesítenek. A kezében lévő lottóra nézve mosolyog, mintha biztos lenne abban, hogy nyerni fog.

Megmondhatnám neki, hogy nem fog. Csak felesleges pénzkidobás. De határozottan az a benyomásom, hogy ezt a fajta embert ez egyáltalán nem érdekli.

Nincs bekötve a bakancsa, és gyűrött a farmerja. A mellkasán néhány hosszú ezüstlánc díszel. Kockás inge egy kicsit mélyebben van kigombolva, mint kellene, és vastag, kötött kardigánt visel.

Semmilyen erőfeszítést nem tesz érte, mégis szexi. Szemmel láthatóan még az időjárás sem zavarja. Fogadok, hogy az előző napi zokniban alszik, és amikor felébred, simán belebújik a bőrbakancsába.

Tenni mernék rá, hogy kérges a keze, és bőrilla van. Miután éveket töltöttem el azzal a piperkőc férfival, akihez hozzámentem, egyszerűen nem tudom levenni a szemem a boltból kifelé sétáló, nyers erőt és természetességet sugárzó férfiról.

Sokáig bámulom elgondolkodva, mígnem a töltőpisztoly hangos kattánása figyelmeztet arra, hogy tele a tank.

A zajra a férfi is felnéz, és megcsodálhatom a vonzerejét a maga teljességében. A szögletes állon tökéletes méretű és mennyiségű borosta van. Ez az ajak nem való férfiarcra. Abszurd, ahogyan kinéz az egész ember.

Villámgyorsan lehajtom a fejemet, és inkább a töltőpisztoly visszahelyezésére koncentrálok. Közben megnedvesítem az ajkamat.

Van egy olyan érzésem, hogy a szexi kockás inges engem bámul, de nem nézek fel, hogy lássam. Fura érzés keletkezik a mellkasomban, sőt, érzem, hogy elpirulok, és ilyesmire már sok-sok éve nem volt példa.

Mert boldog házasságban éltem. Most pedig... már nem.

Azt hiszem.

Ez az első férfi, akire illetlenül néztem. Egy olyan férfi, aki nem bajlódik azzal, hogy bekösse a bakancsát, és lottózik.

– Huh! – morgok magamban a kocsiajtó felé indulva, és úgy érzem, hogy már egyáltalán nincs olyan hideg, mint korábban.

De mielőtt becsusszannék az ülésbe, a vállam fölött visszapillantok a pasasra.

Az ezüstszínű kocsija mellett áll.

Még mindig engem néz, és sokatmondó mosoly van az arcán.

Beletúr kócos hajába, és rám kacsint.

Beülök a kocsiba, és amilyen gyorsan csak tudok, kilövök az útra. Mert életemnek ebben a szakaszában a legkevésbé sincs szükségem arra, hogy valaki miatt úgy érezzem, hogy nincs elég oxigén a tüdőmben. Éppen most kezdtem újra felszabadultan lélegezni.